

Nombre _____ Fecha _____

1 ¿Cómo terminan muchos cuentos? Repasa y completa.

Y *colorín, colorado*

2 Elige uno de estos cuentos y cambia el final.

Quando Caperucita llegó a casa de su abuelita...

Quando dieron las doce en el reloj, Cenicienta...

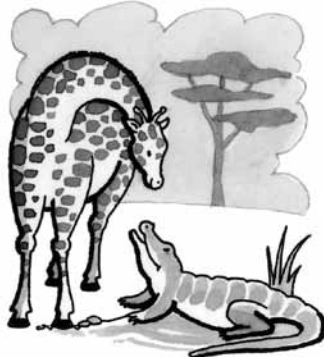
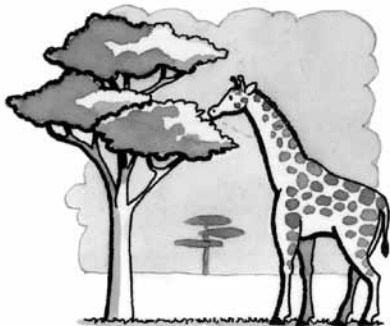

Quando el lobo llamó a la casa de ladrillo...

3 Escribe el título de un cuento que te guste mucho.

4 Realiza las siguientes actividades con el cuento *Coco y Juliana*.

Observa los dibujos e imagina qué ocurre en cada uno.

Lee ahora el comienzo del cuento.

Coco y Juliana

La jirafa Juliana vivía en la sabana africana. Se pasaba el día comiendo las hojas más altas de los árboles.

Un día Juliana se encontró con Coco, el cocodrilo.

Coco le pidió un favor:

–Juliana, tú que eres tan esbelta, ¿podrías coger para mí una flor que crece en una roca muy alta?

Juliana pensó que con su largo cuello no le costaría alcanzar la flor.

–¡Pues claro que sí! –le dijo Juliana a Coco.

Coco se puso muy contento y condujo a Juliana hasta el lugar donde crecía la flor.

Inventa el final del cuento y escríbelo.

Cuando llegaron allí,

De los 27 alumnos de una clase, 18 dibujan un mural y los demás lo pintan.
¿Cuántos lo pintan?

En un lago nadaban 52 patos y volaron 25, luego vinieron 32. ¿Cuántos patos estarán ahora en el lago?

Un estudiante dispone de 84 céntimos para comprar una libreta que cuesta 48 céntimos. ¿Cuánto le sobrará?

En un naranjo había 50 naranjas, nos comemos 16 y se caen 14 ¿Cuántas naranjas quedan en el árbol?

En un corral hay 20 gallinas, 26 conejos y 29 patos. ¿Cuántos animales hay en el corral?

Un hombre tiene 40 años. ¿Cuántos años le faltan para llegar a los 90 años?

Están reunidas 22 niñas y 23 niños haciendo un trabajo, si 11 niñas se marchan a comprar material, ¿cuántas personas quedarán haciendo el trabajo?

O FACHENDOSO

Nunha pequena vila de Galicia, había uns homes que sempre presumían de ser os máis valentes de toda a bisbarra.

–Eu matei unha vez dous lobos dun só tiro –decía un.

–Pois eu matei catro osos cun pau –decía outro.

E así, todos contaban as súas historias tan disparatadas que ninguén era capaz de crelas, pero eles gozaban moitísimo cos seus contos que ninguén cría. E con estas pasaban as tardes enteiras falando e falando en vez de ir en procura dun xornal co que manter as súas familias.

Un día xuntouse a todo ese grupo un home descoñecido, pero que tamén sabía contar historias. Despois de oír as historias dos outros, e cando xa comezaba a caer a tarde dixo:

–Eu tamén sei unha historia.

Todos quedaron calados esperando oír unha historia nova, xa que estaban un pouco cansos de oír sempre as mesmas e unha boa historia nova daríalles para falar moitas tardes, deste xeito terían desculpa para seguir sen traballar.

O home descoñecido continuou falando:

–A historia que eu sei non é un conto coma os que vós contades, senón unha historia de verdade, e tamén é certo que algúns dos que estades aquí a falar e escoitar tamén a coñecedes, porque ademais o protagonista está entre vós.

O silencio fíxose máis grande e ata algún se puxo a tremer, entón o home descoñecido comezou a falar:

Hai algún tempo, nunha fría noite do mes de san Martiño, un home que rematara o seu traballo volvía para a súa casa. Como era sábado e o domingo non tiña que erguerse cedo para traballar, o home non tiña prása, polo que camiñaba ao xeito e cada vez que se atopaba con algún coñecido poñíanse a parolar.

–Que tal che vai a vida?

–Que me contas da túa familia?

–Como levas o traballo?

Total, que o tempo ía pasando e cada vez era máis noite e así, pouco a pouco, foi deixando atrás a vila e foise metendo nas estreitas corredoiras do monte, camiño da súa casa, por onde xa non se vía nada e a única luz que tiña era a do luar.

O frío dáballle na cara e o vento movía as árbores facendo deses asubíos que parecía que alguén ía cantando ou que alguén ía chorando, pero sempre á súa beira.

De repente, parou e cavilou:

–Empezo a sentir medo e se, de súpeto, aparece un lobo ou dous ou..., eles sempre andan en manda.

O home xa non sabía que facer.

–Se non parase a parolar con tanta xente, agora non sería tan de noite –o home seguía a cavilar.

A noite estaba moi fría, pero o home non o sentía porque sen que nada pasase xa estaba morto de medo. E iso que el só matara un lobo nunha fría noite de

inverno, claro que iso soamente estaba no seu maxín e agora, ao estar no medio do bosque de noite, sentía medo.

Andando e andando, cada vez máis de présa, chegou a un claro no bosque, alí sentiu o vento cada vez máis forte.

Parecían mil voces que o chamaban, parecían mil voces que cantaban, parecían mil... De súpeto, quedou prendido polas costas.

Que medo! O pobre do home xa non tiña nin fala, a lingua quedáralle trabada.

–Quedei mudo –cavilaba o home.

–Quedei inválido –seguía a cavilar. O home semellaba unha estatua, parecía que se convertera en pedra.

Cando foi pasando o tempo e se foi calmando, comezou a falar e a tentar convencer a forza que o prendía para que o soltase.

–Eu son home de paz, teño muller e catro fillos que manter, ademais son pobre e non levo cartos no peto, o xornal é pequeno e gástase pronto, así que, se non che importa, sóltame que vou para a casa e, se me atraso, a miña muller e os meus fillos vanse preocupar por min e van saír buscarme con todos os veciños da parroquia.

Pero aquela forza que o suxeitaba non o soltaba e el volveu a escoitar aquelas mil voces que o chamaban, aquelas mil voces que cantaban, aquelas mil voces que...

Nada, nada e nada; aquelas forzas que o suxeitaban non o soltaban, non había forma de convencelos. Mentres a noite se ía retirando e o día ía nacendo, xa non se sabía o tempo que levaba preso, pero iso xa non lle importaba, o que lle importaba ía pasar logo.

–Vanme roubar e vanme esfolar coma a un coello.

Aquel home que lles contara a todos que el só matara un lobo nunha fría noite de inverno –cousa que todos lle creron– estaba morto de medo.

–Que pensarán os meus compadres se me ven –pensou para si–, que vergoña! Cantos homes serán os que me teñen pillado? Serán tres, catro..., en todo caso deben de ser moitos porque fan moita forza.

Pouco a pouco, a noite foise retirando e o día comezou a clarexar, xa se podía ver con certa claridade o lugar onde se atopaba: un claro do bosque rodeado de carballos e piñeiros. Xa non facía vento, o vento fora durmir e levará con el as mil voces, os mil cantares, os mil...

O home decidiu dar a volta para ver a cara dos homes que o tiñan prendido. Pasenñamente, comezou a xirar con moita calma, lento, moi lento, lentísimo, ata que por fin... HORROR!

Estaba prendido nunha silveira, así que, sacando a navalla que sempre levaba no seu peto por se se atopaba cun lobo, cun oso ou con algunha das feras do seu maxín, cortou a silva que o prendía e dixo con voz forte.

–SE FOSSES UN HOME, FACÍACHE ASÍ! ZAS!

E cortando a póla da silveira, seguiu camiñando moi fachendoso.

1 – Que é unha historia disparatada? Marca cunha X.

Un conto

Unha historia verdadeira

Unha historia que ninguén cre

Unha poesía

2 – Que outro nome ten o mes de san Martiño?

3 – Sabes contar algo que se fai no mes de san Martiño.

4 – En que estación do ano está o mes de san Martiño?

5 – Escribe os días da semana que tes escola.

6 – Escribe os días da semana que non tes escola.

7 – Cal é a luz do luar?

8 – Conta unha situación na que sentiches medo.

9 – Marca cunha X. Ser home de paz quere dicir:

Que lle gusta meterse en leas

Que discute con todo o mundo

Que ten moito traballo

Que non lle gustan os problemas

10 – Como se chamaban as árbores que había no bosque?

11 – Que conclusión sacas do conto?

12 – Inventa outro final para o conto.

13 – Debuxa o conto.